

X

Jytte sad fuldt paaklædt foran Spejlet oppe i sit Kammer. Hun var en af de Brunetter, hvem alting klæder, og som derfor let bliver ligegyldige for deres Udseende. Uden mange Overvejelser havde hun af sit Klædeskab taget en broncefarvet Silkekjole med Underærmer af hvide Kniplinger. I Brystet havde hun fæstet en Naal med en Safir. Iøvrigt bar hun hverken Ringe eller andre Smykker.

Hun sad tilbagelænet med Hænderne i Skødet og saa ind mod sit eget Billede i Spejlet. Sad der tankefuldt hensunken med et mørkt, grublende Udtryk, som kun hun selv kendte.

Hun kunde ikke komme sig af sin Fortrydelse og Skam over den Scene, hun havde opført nede hos Moderen. Det var den gamle Angst, som igent havde besat hende, — Frygten for, at den Kærlighed, hun følte for Dihmer, var Fantasteri og Selvbedrag som saa sørgeligt meget andet i denne de skønne Indbildningers Verden! Det „Ja“, som Moderen fralokkede hende, havde hun sagt med en Fornemmelse omtrent som den, hvormed man i Drømme kaster sig ud fra et svimlende højt Taarn.

Om Torben Dihmer blot kunde se helt igennem hende og ikke troede hende en Smule anderledes, end hun *virkelig* var! Men det var det ulykkelige, at Folk altid gjorde sig saa forkerte Forestillinger om hende, altid talte om den „kloge“ Jytte Abildgaard, den „overlegne“ Jytte Abildgaard. Og saa var hun dog saa hjælpeløst angst som en lille Pige i en Troldeskov, saa snart det galdt en Afgørelse.

Bestandig havde man fortalt hende, at hun lignede sin Mor, og det ikke alene af Ydre. Det havde ogsaa Dihmer engang sagt. Saa lidt vidste han Besked! For der var lige saa stor Forskel paa dem som paa en moden Hvedemark med Kornblomster og Valmuer og et af disse tætte, mørke Tjørnekrat, som det var uhyggeligt at se ind i. Saasnart hun selv forsøgte at trænge ind i sit Væsens Urskovs-Dyb, blev hun greben af en Slags panisk Skræk. Der var hverken Vej eller Sti derinde men fuldt af Spøgelser og vandrende Skygger. Og vilde, røde Rovdyrøjne stir-